

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **V. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005, č. j. 46 Az 26/2004 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaného“) nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Praze včas žalobu, v níž vytýkal žalovanému porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správního řádu) a dále též ustanovení § 12 zákona o azylu. Navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 16. 6. 2005, č. j. 46 Az 26/2004 – 33 řízení zastavil a současně vyslovil, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Učinil tak s odůvodněním, že od 21. 1. 2005 vyplynulo z databáze Ministerstva vnitra ČR, že od 21. 1. 2005, kdy žalobce naposledy (předtím opakovaně) svévolně opustil P. s. B. – J., až do vydání uvedeného rozhodnutí, nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce. Krajský soud poukázal na ustanovení § 33 zákona o azylu, podle něhož soud řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90-ti dnů rozhodnutí ve věci. Vycházeje z tohoto ustanovení dovodil, že nemožnost zjistit místo pobytu žalobce bránila nejméně po dobu 90-ti dnů rozhodnutí ve věci, a proto soudu nezbylo, než řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného zastavit.

Z obsahu spisu vyplývá, že citované usnesení Krajského soudu v Praze bylo doručeno žalovanému a dále Z. V., administrativní pracovníci Krajského soudu v Praze, která byla usnesením uvedeného soudu ze dne 25. 4. 2005, č. j. 46 Az 26/2004 – 28, ustanovena opatrovníci žalobce podle ustanovení § 29 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), za použití ustanovení § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K tomuto opatření soud přistoupil po zjištění, že pobyt žalobce není znám nejméně po dobu 90-ti dnů. Nutno k tomu uvést, že pokusy soudu o doručování soudních písemností žalobci, ať již na adresu P. B. – J., či na adresu, na níž se údajně měl stěžovatel zdržovat v době do 17. 6. 2004 (P. 5 – K., V. 2765) zůstaly neúspěšné, neboť stěžovatel si písemnosti nevyzvedával nebo nebyl na uvedené adrese znám. Z databáze Ministerstva vnitra ČR bylo zjištěno, že naposledy z P. B. – J. odešel 21. 1. 2005 a od té doby jeho pobyt není znám.

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005 nabylo po doručení žalovanému a opatrovníci žalobce právní moci dne 23. 6. 2005.

Dne 20. 9. 2005 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti označenému usnesení kasační stížnost s návrhem na vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti. Krajskému soudu v Praze vytýkal, že uvedenou kauzu posoudil v rozporu s platným právním řádem – dovolával se v této souvislosti zákonných důvodů kasační stížnosti specifikovaných v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Dále uváděl, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu, které jeho věc projednaly v rozporu se zákonem o azylu. Žádal soud o ustanovení bezplatného právního zástupce a tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, jímž zruší napadené usnesení Krajského soudu v Praze a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti namítal především její zjevnou opožděnost. Připomněl, že z důvodu dlouhodobého neznámého pobytu stěžovatele Krajský soud v Praze usnesením ze dne 25. 4. 2004 mu ustanovil opatrovníka a tomu také (jako zástupci stěžovatele) doručoval písemnosti. Napadené rozhodnutí podle vyznačení soudu nabylo právní moci dne 23. 6. 2005, takže lhůta k podání kasační stížnosti musela uplynout v první polovině července 2005. Pokud stěžovatel podal kasační stížnost 7. 9. 2005, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně. Stěžovatel se proto zbytečně dožaduje ustanovení bezplatného právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti (který by případně jeho podání napravitel, doplnil např. o absentující kasační důvody) a nadbytečně se též domáhá i vyslovení odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhoval, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta pro opožděnost.

Krajský soud v Praze předložil kasační stížnost spolu se spisem Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, v níž poukázal na to, že kasační stížnost není podána včas; vzhledem k tomu nerozhodoval již uvedený soud o návrhu žalobce na ustanovení zástupce (advokáta) stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud stanovisku předkládajícího soudu o opoždění kasační stížnosti přisvědčil. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle odst. 4 téhož ustanovení se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Z obsahu spisu plyne, že napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005, č. j. 46 Az 26/2004 – 33 obsahovalo řádné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (prostřednictvím Krajského soudu v Praze), a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Stěžovatel byl též poučen, že v řízení o kasační stížnosti musí být zastoupen advokátem a že kasační stížnost sama o sobě nemá odkladný účinek. Usnesení bylo řádně doručeno opatrovnici stěžovatele dne 21. 6. 2005 a žalovanému dne 23. 6. 2005; naposledy uvedeného dne nabylo také právní moci.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona, je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené usnesení bylo opatrovnici stěžovatele (místo pobytu stěžovatele nebylo známo) doručeno v úterý dne 21. 6. 2005, takže konec lhůty k podání kasační stížnosti připadl na úterý dne 5. 7. 2005. Jelikož v tento den byl státní svátek, posunul se konec lhůty k podání kasační stížnosti (v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s.) na nejbližší příští pracovní den, jímž byl čtvrtek dne 7. 7. 2005. Naposledy v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána osobně u krajského soudu až dne 20. 9. 2005 (jak o tom svědčí otisk razítka podatelny uvedeného soudu). Stalo se tak nepochybně po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro její opožděnost odmítnout, aniž by se mohl zabývat její důvodností. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že stěžovatel osobně převzal stejnopis napadeného pravomocného usnesení dne 7. 9. 2005. Tím, že znovu oznámil svůj pobyt, jen skončila potřeba jeho zastoupení opatrovníci.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl.

Nutno pro úplnost dodat, že Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem Krajského soudu v Praze, že za dané situace, kdy kasační stížnost byla podána opožděně, bylo by již zcela nadbytečné rozhodovat o ustanovení advokáta stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti. K případnému doplnění kasační stížnosti by pro opožděnost jejího podání nemohl Nejvyšší správní soud přihlídnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu